

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 753-758/2539

พนักงานอัยการจังหวัดนครราชสีมา ร้อยตำรวจโท โอภาส มุสิกกุล กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 148, ป.อ. มาตรา 337, พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 5, พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ พ.ศ. 2490 มาตรา 5, ป.อ. มาตรา 157, ป.อ. มาตรา 210, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 86, ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, พ.ร.บ.นี้เว้นแต่ มาตรา 8 ทวิ

ย่อ / หลักกฎหมาย

พระราชบัญญัติอาวุธปืนฯพ.ศ.2490มาตรา5(1)(ก)ได้บัญญัติกเว้นมิให้ใช้บังคับแก่อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนวัตถุระเบิดดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืนของราชการทหารและตำรวจที่มี หรือใช้ในราชการเมื่ออาวุธปืนของกลางเป็นของกรมตำรวจและจำเลยที่1เบิกมาใช้ในราชการโดยชอบจำเลยที่1จึงไม่มีความผิดฐานมีอาวุธปืนของกลางไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตแม้จะได้ความว่าจำเลยที่1เบิกอาวุธปืนของกลางมาตั้งแต่เดือนมิถุนายน2532และมีได้ส่งคืนเพื่อตรวจสอบในกำหนด1เดือนก็ตามก็เป็นเรื่องผิดระเบียบภายในของกรมตำรวจหาทำให้การกระทำที่ไม่เป็นความผิดกลับกลายเป็นความผิดขึ้นไม่ จำเลยที่1รับราชการตำแหน่งรองสารวัตรแผนก5กองกำกับการ2กองปราบปรามกรมตำรวจที่กรุงเทพมหานครจำเลยที่1ได้ยื่นใบลาขอหยุดพักผ่อนประจำปีตั้งแต่วันที่22ถึงวันที่29กันยายน2532และได้เดินทางไปอำเภอสู่โขงโก-ลก จังหวัดนครราชสีมาต่อมาถูกจับและยึดอาวุธปืนของกลางได้ในวันที่3ตุลาคม2532ที่ห้องพักโรงแรมพลาซ่า อำเภอสู่โขงโก-ลก และจำเลยที่1พาอาวุธปืนของกลางติดตัวไปโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ถือได้ว่าจำเลยที่1พาอาวุธปืนของกลางไปในเมืองหมู่บ้านทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และโดยไม่มีเหตุสมควรทั้งการพาอาวุธปืนของกลางดังกล่าวไปในเมืองหมู่บ้านทางสาธารณะนั้น จำเลยที่1มิได้อยู่ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ราชการเนื่องจากจำเลยที่1มิได้รับคำสั่งให้ไปปฏิบัติราชการในท้องที่ดังกล่าวจำเลยที่1จึงมีความผิดฐานพาอาวุธปืนของกลางไปในเมืองหมู่บ้านทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุอันควรด้วย จำเลยที่1กับพวกอีกหนึ่งคนมาที่บ้านผู้เสียหายแนะนำตัวว่าชื่อร้อยตำรวจโท. มาจากกองปราบปรามมาทำงานโดยขอความช่วยเหลือค่าใช้จ่ายและถามผู้เสียหายว่าจะให้เท่าใดผู้เสียหายเป็นนักการพนันเข้าใจว่าเจ้าพนักงานตำรวจกองปราบปรามมาขอเงินกลับจะถูกจับกุมเพราะในบ้านของผู้เสียหายมีการลักลอบเล่นการพนันเป็นประจำจึงบอกว่าจะให้10,000บาทจำเลยที่1ขอ15,000บาทผู้เสียหายจึงให้เงินจำนวนดังกล่าวจากข้อเท็จจริงดังกล่าวเห็นได้ว่าจำเลยที่1มิได้แก้มักกล่าวหาผู้เสียหายในข้อหาใดทั้งจำเลยที่1มิได้ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบแต่ประการใดจำเลยที่1เพียงแค่พูดขอเงินค่าใช้จ่ายเป็นส่วนตัวซึ่งผู้เสียหายจะให้หรือไม่ก็ได้จำเลยที่1มิได้กระทำการอันใดอันเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งข่มขู่ใจผู้เสียหายให้มอบเงินจำเลยที่1ยังไม่มี ความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญามาตรา148 จำเลยที่1เรียกร้องเงินจากส. และอ. ผู้เสียหายแต่ละรายหากไม่ยอมให้เงินจะจับกุมจนผู้เสียหายทั้งสองรายกลัวจึงยอมให้เงินแก่จำเลยที่1แม้ผู้เสียหายทั้งสองเป็นเจ้ามือสลากกินรวบซึ่งเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติการพนันแต่ก็ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่1มีหลักฐานยืนยันการกระทำผิดของผู้เสียหายทั้งสองรายนี้ทั้งตามพฤติการณ์ที่จำเลยที่1เรียกร้องเงินจากผู้เสียหายหลายรายในเวลาไล่เลี่ยกันแสดงว่าจำเลยมีเจตนามาแต่แรกที่จะใช้อำนาจใน

ตำแหน่งเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจจับกุมผู้กระทำความผิดซ้ำใจและจงใจให้ผู้เสียหายทั้งสองมอบเงินให้แก่จำเลยที่1โดยชู้ว่าถ้าไม่ให้เงินก็จะจับกุมการกระทำดังกล่าวจึงเป็นการแก้งกล่าวหาผู้เสียหายเพื่อเรียกร้องเอาเงินเท่านั้นดังนั้นการที่จำเลยที่1เรียกร้องเงินจากผู้เสียหายทั้งสองรายหากไม่ยอมให้จะจับกุมจึงเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา148และเป็นการข่มขืนใจผู้อื่นให้ยอมให้ทรัพย์สินแก่จำเลยที่1ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา337 จำเลยที่1เรียกร้องเงินจากพ. ผู้เสียหายโดยกล่าวในทำนองว่าถ้าไม่ให้เงินจะทำการจับกุมหญิงที่รับจ้างค้าประเวณีพ.ตกลงให้เงินแก่จำเลยที่1เพราะพ.เป็นหัวหน้าผู้ำนวยการคุม ผู้หญิงที่ประกอบอาชีพค้าประเวณีในเขตอำเภอสุโขทัย-ลกและพ. ตกลงให้เงินเพราะไม่ต้องการให้เกิดความวุ่นวายในพวกรวมสมาชิกหญิงที่มีอาชีพรับจ้างค้าประเวณิดังนั้นการที่จำเลยที่1เรียกร้องเงินจากพ.ผู้เสียหายหากไม่ยอมให้จะจับกุมหญิงที่รับจ้างค้าประเวณีซึ่งอยู่ในความดูแลของพ. ผู้เสียหายโดยพฤติการณ์ตามที่ได้วินิจฉัยมาแล้วจำเลยที่1มีเจตนามาแต่แรกที่จะใช้อำนาจในตำแหน่งเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจจับกุมผู้กระทำความผิดซ้ำใจให้พ.ผู้เสียหายมอบเงินให้แก่ จำเลยที่1โดยชู้ว่าถ้าไม่ให้เงินก็จะจับกุมหญิงค้าประเวณีซึ่งอยู่ในความดูแลของพ. ผู้เสียหายทั้งที่ไม่ปรากฏว่าขณะข่มขู่ดังกล่าวมีการค้าประเวณีกันจริงกรณีจึงเป็นการแก้งกล่าวหาขึ้นเพื่อจะ เรียกเอาเงินเท่านั้นเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา148และเป็นการข่มขืนใจผู้อื่นให้ยอมให้ทรัพย์สินแก่จำเลยที่1ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา337 ความผิดกระทงที่หนักที่สุดที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่1นั้นเป็น ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา148ซึ่งมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกิน10ปีขึ้นไปกรณีจึง ต้องด้วยประมวลกฎหมายอาญามาตรา91(3)ซึ่งเมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วโทษจำคุกทั้งสิ้นจะต้อง ไม่เกินกำหนด50ปีคดีทั้งหกสำนวนศาลชั้นต้นรวมการพิจารณาและพิพากษาเข้าด้วยกันสำนวนที่ 1

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งแปดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148, 157, 210, 337, 371, 83, 86, 90, 91 พระราชบัญญัติอาชญากรรม เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิดดอกไม้เพลิงและ สิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ คำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ 44ลงวันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. 2519 ข้อ 3, 6, 7 คืบของกลางแก่เจ้าของให้จำเลยทั้งแปด ร่วมกันคืบเงินหรือขอใช้เงินจำนวน 20,000 บาทแก่ผู้เสียหาย และให้นับโทษจำเลยทั้งแปดในคดีนี้ ต่อจากโทษของจำเลยทั้งแปดในคดีอาญาหมายเลขคำที่ 129-133/2533 ของศาลชั้นต้นสำนวนที่ 2 โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งแปดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148, 157, 337, 83, 86, 91 ให้จำเลยทั้งแปดร่วมกันคืบเงินหรือขอใช้เงิน จำนวน 8,000 บาท แก่ผู้เสียหายทั้งสองและ ให้นับโทษจำเลยทั้งแปดต่อเนื่องกันทั้งหกสำนวนสำนวนที่ 3 โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งแปด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148, 157, 337, 83, 86 ให้จำเลยทั้งแปดร่วมกันคืบเงินหรือขอใช้ เงิน จำนวน 5,000 บาท แก่ผู้เสียหายและให้นับโทษจำเลยทั้งแปดต่อเนื่องกันทั้งหกสำนวนสำนวน ที่ 4 โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งแปดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148, 157, 337, 83, 86, 91 ให้จำเลยทั้งแปดร่วมกันคืบเงินหรือขอใช้เงิน จำนวน 15,000 บาท แก่ผู้เสียหายทั้งสาม ตามส่วน และให้นับโทษจำเลยทั้งแปดต่อเนื่องกันทั้งหกสำนวนสำนวนที่ 5 โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษ จำเลยทั้งแปดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148, 157, 337, 83, 86 ให้จำเลยทั้งแปดร่วมกัน

คินหรือชดใช้เงิน จำนวน 20,000 บาท แก่ผู้เสียหายและให้นับโทษจำเลยทั้งแปดต่อเนื่องกันทั้ง หกสำนวนสำนวนที่ 6 โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งแปดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148, 157, 337, 83, 86 ให้จำเลยทั้งแปดร่วมกันคินหรือชดใช้เงิน จำนวน 15,000 บาท แก่ ผู้เสียหาย และให้นับโทษจำเลยทั้งแปดต่อเนื่องกันทั้งหกสำนวนจำเลยทั้งหกสำนวนให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลเดียวกับจำเลยทั้งแปดในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148, 337 วรรคแรก, 83, 90, 91 และจำเลยที่ 1 ที่ 4 ที่ 5 และที่ 6 มีความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7, 8 ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371 แต่ความผิดเกี่ยวกับอาวุธปืน เป็นกรรมเดียว ผิดกฎหมายหลายบทให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ที่มีโทษหนักที่สุด ส่วนจำเลยที่ 8 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148, 337 วรรคแรก, 86 ในสำนวนที่ 1 ฐานเป็น เจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบให้จำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 5 ปี ฐานมีอาวุธปืน ให้จำคุก 6 เดือนฐานพาอาวุธปืนโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ให้จำคุก 6 เดือน ในสำนวนที่ 2 ถึงที่ 6 ฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบและฐานกรรโชก เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท ให้ลงโทษจำเลยที่ 1 ฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบที่มีโทษหนักที่สุดให้ลงโทษสำนวนที่ 2 มีกำหนดกระหนงละ 5 ปี รวม 2 กระหนงรวมจำคุก 10 ปี ให้ลงโทษสำนวนที่ 3 มีกำหนด 5 ปี ให้ลงโทษสำนวนที่ 4 กระหนงละ 5 ปี รวม 3 กระหนง รวมจำคุก 15 ปี ให้ลงโทษสำนวนที่ 5 และที่ 6 สำนวนละ 5 ปี รวมจำคุก 10 ปี เฉพาะความผิดตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ จำเลยที่ 1 นำสืบรับกันว่าเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้างลดโทษให้หนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว รวมจำคุก จำเลยที่ 1 ทุกสำนวนให้จำคุก 45 ปี 8 เดือน ลงโทษจำเลยที่ 4 ฐานพาอาวุธปืนติดตัวโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ให้ปรับ 1,200 บาท ลงโทษจำเลยที่ 5 และที่ 6 ฐานมีอาวุธปืนให้จำคุกคนละ 6 เดือน ปรับคนละ 5,000 บาทฐานพาอาวุธปืนโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ให้จำคุกคนละ 6 เดือนปรับคนละ 4,000 บาท รวมจำคุก จำเลยที่ 5 และที่ 6 มีกำหนดคนละ 1 ปี ปรับคนละ 9,000 บาท จำเลยที่ 4 ถึงที่ 6 นำสืบรับกันว่าเป็นประโยชน์แก่การพิจารณาอยู่บ้าง ลดโทษให้คนละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับจำเลยที่ 4 จำนวน 800 บาทส่วนจำเลยที่ 5 และที่ 6 คงจำคุกคนละ 8 เดือน ปรับคนละ 6,000 บาทจำเลยที่ 8 มีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุน ให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148 ประกอบมาตรา 86 อันเป็นบทหนักให้จำคุก 3 ปี 4 เดือน คดีไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 5 และที่ 6 เคยต้องโทษจำคุกมาก่อน โทษจำคุกให้รอกการลงโทษไว้มีกำหนดคนละ 1 ปีหากจำเลยที่ 4 ถึงที่ 6 ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 29, 30 และให้จำเลยที่ 1 คินหรือชดใช้เงินแก่ผู้เสียหายในสำนวนที่สองถึงที่หก รวมเป็นเงิน 63,000 บาท ให้แก่ผู้เสียหายแต่ละรายตามส่วน โดยจำนวนเงิน 20,000 บาท ในสำนวนที่ 5 ที่จำเลยที่ 1 จะต้องคินหรือชดใช้นั้นให้จำเลยที่ 8 ร่วมกันคินหรือชดใช้ด้วย ให้คินของกลางแก่เจ้าของ ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 ที่ 3 และที่ 7 ทุกสำนวนยกฟ้อง โจทก์สำหรับจำเลยที่ 4 ที่ 5 และที่ 6 ในสำนวนที่ 2 ถึงที่ 6 และให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 8 ในสำนวนที่ 1 ถึงที่ 4 และที่ 6 จำเลยที่ 1 ทั้งหกสำนวนอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษายืนจำเลยที่ 1 ฎีกาโดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลชั้นต้นอนุญาตให้ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังได้ว่าตามวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุตามฟ้องทั้งหก

สำนวน ได้มีผู้ที่อ้างตนว่าเป็นเจ้าพนักงานตำรวจเรียกร้องเงินจากนายวินัย ฉลองวงศ์(ผู้เสียหายในสำนวนที่ 1) นายแสงทิพย์ คติสมสกุล นายอรุณเนาวรัตน์ (ผู้เสียหายในสำนวนที่ 2) นายไพรินทร์ กาญจนางพาศาเวช(ผู้เสียหายในสำนวนที่ 3) นายสุรพล เลาประสพวัฒนา นายวัฒนา ห่อมานายชม สุวรรณประเสริฐ ผู้เสียหายในสำนวนที่ 4) นายยะปาร์เจ๊ะมะ (ผู้เสียหายในสำนวนที่ 5) และนายกิตติ หล่อไพบุลย์(ผู้เสียหายในสำนวนที่ 6) แล้วผู้เสียหายแต่ละรายดังกล่าวได้จ่ายเงินตามที่เรียกร้องให้แก่ผู้ที่อ้างตนว่าเป็นเจ้าพนักงานตำรวจไปมีจำนวนเงินปรากฏรายละเอียดตามบัญชีทรัพย์สินถูกประทุษร้ายเอกสารหมาย ปจ.3 ถึง ปจ.8 (ศาลจังหวัดสงขลา) ต่อมาวันที่ 3 ตุลาคม 2532 เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอสุโขทัย-ลกจับกุมจำเลยที่ 1 กับพวกรวม 8 คน ได้พร้อมของกลางตามบันทึกการจับกุมเอกสารหมาย ปจ.1 (ศาลจังหวัดปัตตานี) และบัญชีของกลางคดีอาญาเอกสารหมาย ปจ.1 (ศาลจังหวัดสงขลา) โดยเฉพาะอาวุธปืนพกขนาด .38 จำนวน 1 กระบอก หมายเลขทะเบียนโล่ 14384 ซึ่งเป็นของทางราชการกรมตำรวจพร้อมกระสุนปืน 5 นัด ยึดได้จากจำเลยที่ 1คดีมีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 เป็นประการแรกว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตและฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน ทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและโดยไม่มีเหตุสมควรหรือไม่ ในปัญหาข้อนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้โดยโจทก์และจำเลยที่ 1 มิได้โต้แย้งกันว่าอาวุธปืนของกลางที่ยึดได้จากจำเลยที่ 1 เป็นปืนพกขนาด .38หมายเลขทะเบียนโล่ 14384 ซึ่งเป็นของทางราชการกรมตำรวจ และอยู่ในครอบครองของจำเลยที่ 1 อาวุธปืนดังกล่าว จำเลยที่ 1 ได้เบิกไปจากทางราชการกรมตำรวจเมื่อประมาณต้นเดือนมิถุนายน 2532 โดยได้รับอนุญาตจากพันตำรวจตรีอดุลย์เดช สาริกาพันธ์ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาต้นสังกัดของจำเลยที่ 1 ซึ่งตามระเบียบการเบิกอาวุธปืนจะอนุญาตให้เบิกจ่ายคราวละ 1 เดือน เมื่อครบกำหนดผู้เบิกจะต้องส่งมอบอาวุธปืนที่เบิกต่อเจ้าหน้าที่คลังอาวุธปืนเพื่อตรวจสอบ ตามหลักฐานการเบิกจ่ายไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 ได้คืนอาวุธปืนของกลางซึ่งเป็นการไม่ถูกต้องตามระเบียบ ในช่วงที่เกิดเหตุคดีนี้พันตำรวจตรีอดุลย์ สาริกาพันธ์ และกรมตำรวจไม่ได้มีคำสั่งให้จำเลยที่ 1 ไปราชการในท้องที่เกิดเหตุ แต่ระหว่างวันที่ 22 ถึงวันที่ 29 กันยายน 2532 จำเลยที่ 1 ได้ยื่นใบลาพักผ่อนประจำปีรวม 8 วัน ต่อมาวันที่ 3 ตุลาคม 2532 เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอสุโขทัย-ลก จับจำเลยที่ 1 พร้อมกับยึดอาวุธปืนดังกล่าวได้ในห้องพักโรงแรมพลาซ่า อำเภอสุโขทัย-ลกจังหวัดนราธิวาส ตามข้อเท็จจริงดังกล่าว เห็นว่า พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 5 บัญญัติว่า "พระราชบัญญัตินี้เว้นแต่มาตรา 8 ทวิ มิให้ใช้บังคับแก่(1) อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืนของ(ก) ราชการทหาร และตำรวจที่มีหรือใช้ในราชการ"เมื่ออาวุธปืนของกลางเป็นของกรมตำรวจและจำเลยที่ 1เบิกมาใช้ในราชการโดยชอบ จำเลยที่ 1 จึงไม่มีความผิดฐานมีอาวุธปืนของกลางไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาต แม้จะได้ความว่าจำเลยที่ 1 เบิกอาวุธปืนของกลางมาตั้งแต่วันที่ เดือนมิถุนายน 2532 และได้ส่งคืนเพื่อตรวจสอบในกำหนด 1 เดือนก็ตาม ก็เป็นเรื่องผิดระเบียบภายในของกรมตำรวจทำให้การกระทำที่ไม่เป็นความผิด กลายเป็นความผิดขึ้นไม่ ฎีกาของจำเลยที่ 1 ในข้อนี้ฟังขึ้นสำหรับความผิดฐานพาอาวุธปืนของกลางไปในเมือง หมู่บ้าน ทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาตและโดยไม่มีเหตุอันสมควรนั้นข้อเท็จจริงได้ความว่าจำเลยที่ 1 รับราชการตำแหน่งรองสารวัตรแผนก 5 กองกำกับการ 2 กองปราบปราม กรมตำรวจที่กรุงเทพมหานครจำเลยที่ 1 ได้ยื่นใบลาขอยุติพักผ่อนประจำปีตั้งแต่วันที่ 22 ถึงวันที่ 29 กันยายน

2532 และได้เดินทางไปอำเภอสหัสโก-ลกจังหวदनราธิวาส ต่อมาถูกจับและยึดอาวุธปืน
ของกลางได้ในวันที่ 3 ตุลาคม 2532 ที่ห้องพักโรงแรมพลาซ่า อำเภอสหัสโก-ลกจังหวदनราธิวาส
ทั้งจำเลยที่ 1 เบิกความว่าพาอาวุธปืนของกลางติดตัวไปโดยไม่ได้รับใบอนุญาต จึงฟังได้ว่าจำเลยที่
1 พาอาวุธปืนของกลางไปในเมือง หมู่บ้าน ทางสาธารณะ โดยไม่ได้รับอนุญาตและโดยไม่มีเหตุ
สมควร ทั้งการพาอาวุธปืนของกลางดังกล่าวไปในเมือง หมู่บ้าน ทางสาธารณะนั้น จำเลยที่ 1 มิได้
อยู่ในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ราชการเนื่องจากจำเลยที่ 1 มิได้รับคำสั่งให้ไปปฏิบัติราชการใน
ท้องที่ดังกล่าว จำเลยที่ 1 จึงมีความผิดฐานพาอาวุธปืนของกลางไปในเมือง หมู่บ้าน ทางสาธารณะ
โดยไม่ได้รับอนุญาตและโดยไม่มีเหตุอันสมควรปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 เป็น
ประการที่สองมีว่า จำเลยที่ 1 ได้กระทำความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจใช้อำนาจใน
ตำแหน่งโดยมิชอบตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148 ในสำนวนที่ 1 และได้กระทำความผิด
ฐานกรรโชกทรัพย์ผู้เสียหายแต่ละรายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 337 และเป็น
เจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148 ในสำนวนที่ 2
ถึงสำนวนที่ 6 ตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษามาหรือไม่ ในปัญหาประการที่สองนี้เห็นสมควร
วินิจฉัยก่อนว่าจำเลยที่ 1 เป็นผู้ที่อ้างตนเป็นเจ้าพนักงานตำรวจเรียกขานเงินจากผู้เสียหายแต่ละ
รายตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 วินิจฉัยมาหรือไม่ในปัญหานี้ศาลฎีกาวินิจฉัยข้อเท็จจริงฟังได้ว่า
ผู้เสียหายในแต่ละสำนวนถูกเรียกขานเงินจากจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจจากกอง
ปราบปรามโดยมีพฤติการณ์เรียกขานเงินทำนองเดียวกันดังที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 วินิจฉัยปัญหาที่จะ
ต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า การที่จำเลยที่ 1 เรียกขานเงินจากผู้เสียหายในแต่ละสำนวนนั้น จำเลยที่ 1
มีความผิดตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 วินิจฉัยมาหรือไม่ สำหรับสำนวนคดีที่ 1 นอกจากความผิดฐาน
มีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน
ทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และโดยไม่มีเหตุสมควรและเร่งด่วน ซึ่งศาลฎีกาได้วินิจฉัยไป
แล้ว ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ยังวินิจฉัยว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจใน
ตำแหน่งโดยมิชอบตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148 ด้วย ซึ่งในปัญหานี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้
ตามคำเบิกความของนายวินัย ฉลองวงศ์ ผู้เสียหายในสำนวนคดีที่ 1 ว่ามีผู้ชายโทรศัพท์มาถึง
พยานแนะนำว่าเป็นเจ้าพนักงานตำรวจมาจากกองปราบปรามยศร้อยตำรวจโทมีฐานะมาคุยกับ
พยาน พยานจึงให้มาพบที่บ้าน หลังจากได้รับโทรศัพท์ประมาณครึ่งชั่วโมง จำเลยที่ 1 กับพวกอีกหนึ่ง
คนมาที่บ้านแนะนำตัวว่าชื่อร้อยตำรวจโทโอภาสมาจากกองปราบปรามมาทำงานโดย
ขอความช่วยเหลือค่าใช้จ่าย และถามพยานว่าจะให้เท่าใด พยานเป็นนักการพนันเข้าใจว่า
เจ้าพนักงานตำรวจกองปราบปรามมาขอเงินกลัวจะถูกจับกุม เพราะในบ้านของพยานมีการ
ลักลอบเล่นการพนันเป็นประจำ จึงบอกว่าจะให้ 10,000 บาท จำเลยที่ 1 ขอ 15,000 บาท พยานจึง
ให้เงินจำนวนดังกล่าว จากข้อเท็จจริงดังกล่าวเห็นได้ว่าจำเลยที่ 1 มิได้แก้มักกล่าวหาผู้เสียหายใน
ข้อหาใด ทั้งจำเลยที่ 1 มิได้ใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบแต่ประการใด จำเลยที่ 1 เพียงแต่พูดขอ
เงินค่าใช้จ่ายเป็นส่วนตัว ซึ่งผู้เสียหายจะให้หรือไม่ก็ได้ จำเลยที่ 1 มิได้กระทำการอันใดอันเป็นการ
ใช้อำนาจในตำแหน่งข่มขู่ใจผู้เสียหายให้มอบเงิน จำเลยที่ 1 ยังไม่มีความผิดตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148 ฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบสำนวน
คดีที่ 2 ข้อเท็จจริงปรากฏว่า จำเลยที่ 1 เรียกขานเงินจากนายแสงทิพย์และนายอรุณผู้เสียหาย
แต่ละรายหากไม่ยอมให้เงินจะจับกุมจนผู้เสียหายทั้งสองรายกลัวจึงยอมให้เงินแก่จำเลยที่ 1 แม้
ปรากฏตามคำเบิกความของนายแสงทิพย์และนายอรุณผู้เสียหายทั้งสองว่า ผู้เสียหายทั้งสองเป็น

เจ้ามือสลากกินรวบ ซึ่งเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติการพนันแต่ก็ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ 1 มีหลักฐานการยืนยันการกระทำผิดของผู้เสียหายทั้งสองรายนี้ ทั้งตามพฤติการณ์ที่จำเลยที่ 1 เรียกร้องเงินจากผู้เสียหายหลายรายในเวลาไล่เลี่ยกัน แสดงว่าจำเลยมีเจตนามาแต่แรกที่จะใช้อำนาจในตำแหน่งเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจจับกุมผู้กระทำความผิด ช่มชู้ใจและจงใจให้ผู้เสียหายทั้งสองมอบเงินให้แก่จำเลยที่ 1 โดยชู้ว่าถ้าไม่ให้เงินก็จะจับกุมการกระทำความผิดดังกล่าวจึงเป็นการแก้ต่างกล่าวหาผู้เสียหายเพื่อเรียกร้องเอาเงินเท่านั้นดังนั้นการที่จำเลยที่ 1 เรียกร้องเงินจากผู้เสียหายทั้งสองรายหากไม่ยอมให้จะจับกุม จึงเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148 และเป็นการช่มชู้ใจผู้อื่นให้ยอมให้ทรัพย์สินแก่จำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 337 การกระทำของจำเลยที่ 1 จึงเป็นความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบและฐานกรรโชกสำหรับสำนวนคดีที่ 3 ข้อเท็จจริงปรากฏว่าจำเลยที่ 1 เรียกร้องเงินจากนายไพรินทร์ กาญจนพงศาเวชผู้เสียหายโดยกล่าวในทำนองว่าถ้าไม่ให้เงินจะทำการจับกุมหญิงที่รับจ้างค้าประเวณีนายไพรินทร์ผู้เสียหายตกลงให้เงินกับจำเลยที่ 1 เพราะนายไพรินทร์เป็นประธานชมรมชาวเหนือและเป็นหัวหน้าผู้อำนวยการคุมผู้หญิงที่ประกอบอาชีพพิเศษซึ่งหมายถึงหญิงค้าประเวณีในเขตอำเภอสุโขทัย-ลก และนายไพรินทร์ตกลงให้เงินเพราะไม่ต้องการให้เกิดความวุ่นวายในพวกสมาชิกหญิงที่มีอาชีพรับจ้างค้าประเวณีดังนั้นการที่จำเลยที่ 1 เรียกร้องเงินจากนายไพรินทร์ผู้เสียหายหากไม่ยอมให้จะจับกุมหญิงที่รับจ้างค้าประเวณี ซึ่งอยู่ในความดูแลของนายไพรินทร์ผู้เสียหาย โดยพฤติการณ์ตามที่ได้วินิจฉัยมาแล้ว จำเลยที่ 1 มีเจตนามาแต่แรกที่จะใช้อำนาจในตำแหน่งเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจจับกุมผู้กระทำความผิด ช่มชู้ใจให้นายไพรินทร์ผู้เสียหายมอบเงินให้แก่จำเลยที่ 1 โดยชู้ว่าถ้าไม่ให้เงินก็จะจับกุมหญิงค้าประเวณีซึ่งอยู่ในความดูแลของนายไพรินทร์ผู้เสียหาย ทั้งที่ไม่ปรากฏว่าขณะช่มชู้ดังกล่าวมีการค้าประเวณีกันจริง กรณีจึงเป็นการแก้ต่างกล่าวหาขึ้นเพื่อจะเรียกเอาเงินเท่านั้นเป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148 และเป็นการช่มชู้ใจผู้อื่นให้ยอมให้ทรัพย์สินแก่จำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 337 จำเลยที่ 1 จึงมีความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบและฐานกรรโชกสำหรับสำนวนคดีที่ 4 สำนวนคดีที่ 5 และสำนวนคดีที่ 6 ข้อเท็จจริงปรากฏว่า จำเลยที่ 1 เรียกร้องเงินจากนายสุรพลประสพวัฒนา นายสัมพันธ์ ห่อมา และนายชม สุวรรณประเสริฐผู้เสียหายทั้งสามในสำนวนคดีที่ 4 นายยะปาร์ เจ๊ะมะผู้เสียหายในสำนวนคดีที่ 5 และนายกิตติ หล่อไพบูลย์ ผู้เสียหายในสำนวนคดีที่ 6 หากผู้เสียหายในสำนวนคดีที่ 4 ที่ 5 และที่ 6 ไม่ยอมให้เงินจะจับกุมจนผู้เสียหายทุกรายกล่าวจึงยอมให้เงินแก่จำเลยที่ 1 ไปนั้นไม่ปรากฏว่าผู้เสียหายในแต่ละสำนวนดังกล่าวกระทำการอันเป็นความผิดแต่ประการใด และตามพฤติการณ์เป็นเรื่องจำเลยที่ 1 มีเจตนามาแต่แรกที่จะเรียกร้องเอาเงินจากผู้เสียหายเท่านั้น จึงแก้ต่างกล่าวหาผู้เสียหายดังกล่าวกรณีจึงเป็นการช่มชู้ใจผู้เสียหายเพื่อให้ยอมให้เงินเข้าลักษณะอันเป็นความผิดฐานกรรโชกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 337 และการกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นการใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148 ด้วย และโดยที่การช่มชู้ใจผู้เสียหายแต่ละรายในแต่ละสำนวนแยกจากกันจึงเป็นความผิดหลายกรรมสำหรับความผิดฐานกรรโชกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 337 และความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานใช้อำนาจในตำแหน่งโดยมิชอบ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148 เป็นความผิดกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบท จึงต้องลงโทษจำเลยที่ 1 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148 ซึ่งเป็นบทที่มี

โทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 เป็นประการสุดท้ายมีว่า การรวมโทษทุกกระทงความผิดจะต้องรวมแล้วไม่เกินกำหนด 20 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91(2) หรือไม่ โดยจำเลยที่ 1 ฎีกาว่า ความผิดกระทงหนักที่สุดที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ลงโทษจำเลยที่ 1 จำคุกอย่างสูง 5 ปี และไม่เกิน 10 ปี การรวมโทษทุกกระทงเมื่อรวมแล้วจึงต้องไม่เกินกำหนด 20 ปีนั้น พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ความผิดกระทงที่หนักที่สุดที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยที่ 1 นั้น เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148 ซึ่งมีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงเกิน 10 ปีขึ้นไป กรณีจึงต้องด้วยประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91(3) ซึ่งเมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วโทษจำคุกทั้งสิ้นจะต้องไม่เกินกำหนด 50 ปีพิพากษาแก่เป็นว่า สำหรับจำเลยที่ 1 ในสำนวนคดีที่ 1 ไม่มีความผิดฐานมีอาวุธปืนไว้ในครอบครองโดยมิได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิงและสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. 2490 มาตรา 7 และมาตรา 72 วรรคสามและไม่มี ความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 148 นอกจากที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 รวมโทษจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 40 ปี 4 เดือน

องค์คณะ

อรรถนิติ ดิษฐอำนาจ · จเร อำนวยวัฒนา · อรุณ น้าประเสริฐ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/753-758/2539>